

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת האזינו - ח' תשרי תשפ"ז × עלון 209

בהשגחה

לא הכמות קובעת את המשקל

נכנס אדם לסופר ומתבונן במוכר. הוא רואה את המוכר מניח על המשקל חמישה תפוחים, והצג מראה קילו אחד. לאחר מכן הוא מניח על המשקל חתיכת בשר, בערך באותו גודל של התפוחים, והנה - הצג מראה קילו וחצי.

האדם מתבונן זמן רב ואינו מבין מה קורה כאן. כיצד ייתכן? הרי הדברים נראים בערך באותו גודל, ובכל זאת כל דבר שוקל משקל שונה.

הוא ניגש אל המוכר ואומר לו: "מוכר יקר, המשקל שלך אינו תקין. אני רואה כאן כמה דברים שהם בערך באותו גודל, והמשקל שלהם שונה לגמרי!"

המוכר צוחק ומשיב: "משקל לא הולך לפי גודל!"

כדי להמחיש לו את הדבר, הוא לוקח שק של צמר גפן ומניח אותו על המשקל - והמשקל מראה מאתיים גרם. לאחר מכן הוא מניח אבן קטנה, והמשקל מראה שלושה קילוגרמים.

עם משל זה מסביר הערבי נחל (שבת שובה, דרוש ג') את עניין שקילת המצוות.

מצוות אינן נמדדות דווקא לפי הכמות.

יכול להיות שאותה מצווה ממש, אצל אחד היא שוקלת הרבה יותר מאשר אצל השני.

אחד הדברים שמכבידים את משקל המצווה, אומר הערבי נחל, הוא השמחה.

כשאדם שמח במצווה שהוא עושה - הדבר מכביד את משקלה. וכמאמר האורחות צדיקים (שער השמחה): "כל העושה המצוות בשמחה, יש לו שכר אלף פעמים יותר ממי שהמצוות עליו למשא".

השמחה של המצווה מראה על גודל האמונה בגודל המצווה ובחשיבותה.

**שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר**

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

תורת אמת

יושב רבי עזרא עטיה בהיכל ישיבת פורת יוסף, מוקף בחברי השיעור קובעי העיתים לתורה, והנה מקשה אחד השומעים: הייתכן כדבר הזה, קן ציפור על ראש אדם? ועודם מדברים נכנס אחד המשתתפים שעשב זה עתה מהודו הרחוקה...

להרהר אחריהם!

אולם האיש לא הרפה, והוסיף להקשות על הדבר הנראה בעיניו כבלתי אפשרי.

שתק הרב ובלבדו התפלל תפילה חרישית: ריבונו של עולם, הוכח את אמיתות תורתך!

× × ×

לפתע נכנס להיכל בית המדרש אחד ממשותפי השיעור שנועד כבר זמן רב משעת הלימוד היומית. שמח רבי עזרא ופנה אל האיש במאור פנים ובחמימות:

"שלום עליכם! היכן הייתם זמן כה רב? ציפינו מאוד לבואכם".

פתח האיש והחל לספר במתק שפתיים בפני כל המשתתפים:

"סוחר אני, המייבא בדים וסחורות שונות. בתקופה האחרונה שהייתי בהודו לרגל מסחרי: דעו לכם חברי, כי מדינה מוזרה היא הודו עד מאוד. תארו לכם! ראיתי אדם היושב לו בשוק כמאובן. ימים ארוכים יושב הוא קפוא, אינו נע ואינו זע, עד כדי כך שעל ראשו, לא פחות ולא יותר - בנתה ציפור קן!"

בעיני ראיתי זאת. כבוד הרב, מה אתם אומרים על כך?"

ולפתע נשמע קולו של ראש הישיבה:

"מה אני אומר על כך? שיש בורא עולם! יש מנהיג לבירה, המנהיג את עולמו בהשגחה פרטית מדויקת ומדוקדקת לפרטי פרטים!"

שהרי הגעת הנה בדיוק ברגע הנכון, וסיפרת את סיפורך בעיתוי כה נצרך! בדיוק כאשר התחבטנו בהבנת עניין קן בראש אדם!"

סיים רבי עזרא עטיה ברגש:

"ראה ראינו כי משה אמת ותורתו אמת, וכי הבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג, עשה ועושה ויעשה לכל המעשים..."

מחזה מופלא של מסירות נפש למען קביעות עיתים לתורה, נצפה מדי יום ביומו בין כותלי ישיבת 'פורת יוסף' שבין חומות ירושלים העתיקה.

שורות-שורות של ספסלים מלאים היו באנשי חיל עמלי כפיים, העוסקים רוב שעות היום למען כלכלת ביתם. זה נפח זה שרברב, השלישי סנדלר והרביעי נהג הובלות - והצד השווה שבכולם, שליבם בוער באהבת התורה, והם לא יוותרו על השיעור היומי הקבוע.

בקדמת בית המדרש יושב רבם הנערץ של משותפי השיעור, הגאון האדיר ראש הישיבה רבי עזרא עטיה. חרוש קמטים הוא מצחו של הרב, וקולו נישא בחלל, חד, צלול ומלא חיות. מגיש בפני הלומדים את דברי הגמרא בבהירות נפלאה. כבר אמר מרן החזון איש זי"ע: "סברתו של רבי עזרא עטיה היא כאחד הראשונים!"

רוח ערבית נעימה נשבה מבעד לחלונות הגדולים המשקיפים לעבר הכותל המערבי, שריד בית המקדש. יושבי השיעור נושאים עיניהם אל רבי עזרא, מטים אוזנם לשמוע כל מילה היוצאת מפיו.

הפעם עסק השיעור בגמרא חולין דף קלט, בסוגיית שילוח הקן.

התרונו קולו המתוק של רבי עזרא, המבאר את דברי הגמרא: "מה דינו של קן ציפור שנמצא על ראש אדם?"

הגיב אחד השומעים ופנה ממקומו לעבר הרב בשאלה:

"כבוד רבינו, שאלת הגמרא נשמעת בלתי מציאותית בעליל. וכי ייתכן כדבר הזה, שציפור תבנה את ביתה על ראשו של אדם, בלי לפחד או לברוח ממנו?"

ענה רבי עזרא בנועם ובמעט תקיפות:

"דברי הגמרא הם קודש קודשים, ואין רשות

× כולל אברכי כולל ×

מספר יהודי מבני ברק:

יום אחד פניתי ל ידידי - אברך יקר מאוד שעובד את ד' בכל ליבו ומקדיש את חייו ללימוד התורה - ושאלתי אותו איך הוא מצליח לחתן את הילדים. "אני רואה שברוך ד' אתה מחתן את ילדיך בזה אחר זה, ואתה רגוע ושמח. תסביר לי מאיפה השלווה הזאת, ואיך אתם מסתדרים..."

ידידי האברך חשב לרגע ואמר לי: "תראה, אני לא חושב שצריכים לספר כל דבר. הברכה נמצאת בדבר הסמוי מהעין, ובכל פעם קורה סיפור אחר שלא יכולתי לדמיין, ושלא היה מצב לחשוב שככה העניינים יסתדרו. אבל אני כן אספר לך, בתנאי שלא תגלה לאף אחד במי בדיוק מדובר, וזה כדי לחזק אחרים, שידעו שד' לא עוזב אף אחד, ושיש לו מספיק כולם, לאברכי כולל ולכל מי שצריך".

עכשיו כבר הסתקרנתי באמת, וחכיתי לשמוע איזה מטמון התגלה לו. העניין הוא כזה - סיפר האברך - מאז החתונה, ברוך ד' אני יושב על התורה והעבודה. נוות ביתי, אשת חיל, עובדת ומביאה הכנסה סבירה, ויחד עם הכנסות קטנות נוספות, יש לנו מאין לחיות. לאורך השנים, מדי פעם הייתי אשתי אומרת: "עכשיו זה בסדר ברוך ד', אבל מה יהיה כשנחתן את הילדים?"

ואני הייתי אומר לה, "אני עושה השתדלות ומשתדל ללמוד ברצינות, וד' עושה את שלו". זה היה מין דו שיח קבוע כזה, שתמיד התחיל ונגמר באותה הצורה. לי לא היה מה לחדש, וגם לה לא.

חודש לפני החתונה הראשונה שוחחה אשתי עם חברה טובה שלה שגרה באמריקה. זו חברה קרובה מאוד. בשיחה פתחה אשתי את סגור ליבה, וסיפרה לה שהיא בלחץ נורא מכל החתונה. "אין לנו פרוטה!" היא אמרה לה את מה שהיה נכון לאותו יום.

החברה שמעה, הקשיבה, ואמרה שתראה מה תוכל לעשות כדי לעזור.

היא לא רק אמרה, היא גם עשתה: דיברה עם עשרים נשים מהקהילה שלה ושכנעה אותן שתשכנענה את בעליהן לעשות משהו בנידון. בעלה זימן את כולם ל'ערב תה' - ערב מיוחד שלקראתו עורכים שולחן נכבד כדת, מדברים בעניין שלשמו התכנסו, וכל אחד תורם מנדבת ליבו. בעלה של החברה דיבר עלינו מכל הלב, ושכנע את כולם לתרום להכנסת כלה.

אחרי הערב הזה, ערב של נדיבים וטובי לב וכיס גם יחד, התקשרה החברה לאשתי וביקשה ממנה את פרטי חשבון הבנק. "ברוך ד', אנשים הבטיחו לתת. חלקם נתנו במזומן, חלקם בהמחאות וחלקם בתשלומים. החלפתי הכול למזומן, ואני רוצה להפקיד את הכסף בחשבון שלכם".

היא לא רצתה לספר לה לאיזה סכום הגיעו כל התרומות. "תראו את הכסף בחשבון", היא הפטירה.

לא ידענו למה לצפות ולכמה. המשכנו לקוות ולהתפלל, לבטוח

וללמוד תורה.

כעבור שבוע גילינו בחשבון הבנק את הסכום שנכנס: למעלה מחמישים ושבעה אלף שקלים!

כן. מערב תה אחד, אחרי שיחה אחת בין אשתי לחברתה. אשריכם ישראל! מהכסף הזה מימנו את החתונה ברוך ד', וגם שילמנו חובות קודמים.

"אתה מבין?" סיים האברך, "זה סיפור אחד. כל חתונה והסיפור שלה. ועם כל חתונה שמתקרבת אני מודה לד' ומבקש, שנזכה לקבל עול תורה כראוי, ושמי שענה לי בחתונות של ילדיי הקודמים יענה לי גם בחתונה הזאת".

× המחליף של המחליף ×

רופא המשפחה של אבי שיחיה הכיר את מקומו היטב. הוא אבחן את הבעיה באופן מדויק, אך לגבי דרך הטיפול הוא לא ידע להחליט. "תתייעצו עם פרופסור גדול", הוא אמר, ונקב בשמו. "הוא מכיר היטב את התחום, ועליו תוכלו לסמוך בעניינים עצומות".

הוא נתן לנו את פרטי של הפרופסור ומספר טלפון של המזכיר, ואני, לתומי התקשרתי וביקשתי לקבוע תור. "עם הפרופסור?" תמה המזכיר, "איתו אי אפשר להיפגש. הוא עסוק מאוד. אני אתן לכם פגישה עם הסגן שלו".

"אבל רופא המשפחה המליץ דווקא על הפרופסור. הוא אמר שדווקא עליו אפשר לסמוך בעניינים עצומות".

"והפרופסור סומך על הסגן שלו בעניינים עצומות", העצים המזכיר את הרופא המושג. "כולם באים אליו. תבואו גם אתם".

קבעתי אליו תור, כי לא ראיתי שום אפשרות אחרת, והתפללתי לד' שינחה אותנו בדרך הנכונה. אם לעצום עיניים ולסמוך על מישהו, עדיף לעשות זאת ישירות על בורא עולם.

הזמנו מונית לרמת החייל, שם ממוקם משרדו של הפרופסור. ברוך ד', הנסיעה הייתה חלקה גם בהלוך וגם בחזור. כשהגעתי עם אבי לחדר ההמתנה, ראיתי את הרופא יוצא בבהילות מהחדר. "זה לא הרופא שאצלו קבענו פגישה?" שאלתי את המזכיר.

"דווקא כן", הוא ענה. "הוא קיבל הודעה דחופה מהמשפחה שלו, שהוא חייב לצאת. אבל אל תדאג, כבר מגיע המחליף שלו".

כאן כבר אבדה סבלנותי. קודם כול מחליפים לי את הפרופסור בסגן, ועכשיו מחליפים את הסגן במחליף. "זה לא הגון, קבענו את התור דווקא אליו, ובסוף מביאים רופא פשוט".

המזכיר צחק, "לא הבנת נכון. המחליף של הסגן אינו אלא הפרופסור הגדול שאיתו רצית להיפגש מלכתחילה!"

ברוך ד', הפגישה נשאה פרי. הפרופסור אכן המליץ על מתווה טיפול יעיל בסייעתא דשמיא, ועתה, מתוך התבוננות בעיניים פקוחות אני מספר לכם על ההשגחה המופלאה שליוותה אותנו, כשמה שהיה נראה כתקלה, היה בעצם הצלה.

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

הביטחון - רק בבורא, שבו בלבד מתקיימים שבעת התנאים המפורטים למעלה.

וְשִׁבְעַת הַתְּנָאִים. אֵינָם נִמְצָאִים. כָּלֵל בְּנִבְרָאִים. אֶלָּא בְּבוֹרָא יִתְעַלָּה
רַחֲמָן שְׁלָם. אֵינוֹ מֵתַעֲלָם. וְלֹא יַעֲלָם. כִּחְכְּם וְגִבּוֹר מִתְגַּלָּה
יָחִיד בְּהִנְהָגָה. לֹלָא הִפְגָּה. מַלְדָּה בְּהִדְרָגָה. עַד סוּפּוֹ בְּהִתְבַּלָּה
וְהִנָּזַק וְהִתְעַלָּה. אֵין תּוֹחֶלֶת. בְּאָדָם פּוֹעֶלֶת. רַק בְּיַד הַבוֹרָא יִתְעַלָּה

× הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א ×

אל תבטחו בנדיבים

בשיעור הראשון למדנו שלפני שבעל 'חובות הלבבות' משכנע אותנו לבטוח בד', הוא מבקש לנטרל את כל המניעים שגורמים לאדם לבטוח במשהו אחר.

אדם יכול לחיות עשרים, ואפילו חמישים ושבעים שנים, כשהוא סבור שניתן לסמוך על הזולת. יש לו דוד עשיר עצום, והוא מרגיש רגוע בפן הכלכלי. הוא חושב שיהיה עליו לעשות השתדלות רק כשיזדקק למשהו דרמטי יותר. כל עוד הוא זקוק רק לאלפים בודדים של שקלים, הוא מסודר עם הדוד.

לרעהו יש גיס שמוכר כרופא נפש מספר אחת בעולם. בכל פעם שהוא מתמודד עם מאורע מתסכל - יש לו למי לפנות. הגיס ירגיע אותו, ישחרר לו את כל המועקות. הכול יהיה בסדר.

לשלישי יש בן דוד שהוא רופא גוף מומחה מכף רגל ועד ראש, מספר אחת בעולם הרפואה. הוא מסוגל לרפא אותו ממה שלא יהיה, והוא בטוח בו.

לאחר יש חבר או שכן שהוא עסקן ידוע ומקושר. הוא יכול לעשות בעבורו את ההשתדלות הרצינית והמשמעותית ביותר בעולם. לאדם נוסף יש בן שידוע בכוח הגוף שלו, גיבור אף אחד לא יכול להזיק לו, כי אם משהו יעז לפעול נגדו - מיד יהיה מי שיטפל בכך.

כך מעביר את חייו אדם שלא לומד 'שער הביטחון'. הוא מרגיש שהוא מוקף בעסקנים מעסקנים שונים, ושכל פעם שהוא צריך משהו, עליו לבקש ולסמוך על הזולת. עליו אומר לנו הרב, רבינו בחי, "אני רוצה להגיד לך, אחי יקר: הוא יגיע לריק".

חבל על העבודה שלך, חבל על הזמן שלך. זו יגיעה לריק. עשרות שנים אתה משקיע כוחות בדבר שאין בו ביטחון, כי נברא הוא מוגבל, ועם כל הרצון - אין בו יכולת להפוך למושלם, וברגע אחד הוא יכול להפוך לאפס.

כל יצירה, נברא, בן אדם - הוא מוגבל, ולא משנה מהן יכולתו ועוצמתו. הרי בשלב מסוים ייחלש כוחו, כדרך העולם. כוח זה לא דבר עמיד. גם הגיבורים הגדולים ביותר מזדקנים. גם אצל המומחה הגדול ביותר מגיע השלב שאין לו כבר כוח, אין לו כבר סבלנות. היד רועדת ואינה כשירה לנתח. הגוף מזדקן ולא מסוגל לאחוז כראוי במכשירים. הכסף נאכל על צרכים קיומיים, והנכדים גדלו ודורשים יותר תקציב.

וגם כאשר הוא מסוגל ורוצה לסייע בכל מאודו - האם הוא מסוגל להיות זמין לכל אחד במשך היממה כולה? להתפנות בעבורו מכל המטלות? אין היתכנות כזו, כל עוד הוא בשר ודם.

× היחיד שהתקבל ×

מספר ר' שמואל הר זהב שליט"א ממודיעין עילית:

בתי היקרה, הילדה חנה בת נחמה דבורה לרפואה שלמה, מתמודדת כבר כמה שנים עם מחלה קשה מאוד. במהלך שנים אלה אנו זוכים לראות ניצוצות אור, ואני רוצה לספר על אחד מהם.

באחד הימים הגענו לבית החולים לביקורת. הרופא בחן את התיק הרפואי, בדק את הילדה, ומשהו במראה של עיניה לא מצא חן בעיניו. הוא חזר ובדק שוב, והגיע למסקנה שחייבים להתחיל באופן מידי טיפול של מתן טיפות לתוך העין שש פעמים ביום, בנוסף למריחת משחה לפני השינה. "להתחיל היום", זירז הרופא, "שהעין לא תיפגע חלילה".

הוא הקליד את המרשם במחשב, נתן פקודת הדפסה, ושנינו, באופן אוטומטי, הפנינו את עינינו לכיוון המדפסת, אולם זו שתקה. לא זמזמה, ובוודאי לא פלטה שום דף החוצה.

הרופא התרומם לכיוון המדפסת וניסה להבין מה קורה כאן. "מוזר", הוא אמה, "רק לפני רגע הדפסתי כאן כמה גיליונות".

הוא לחץ שוב במחשב וגם על המדפסת עצמה, אבל זו לא הגיבה. "אתן לך מרשם בכתב יד", אמר לי הרופא, והוציא בלנק שעליו סמל בית החולים. כתב וחתם, והגיש לי. "אם חשוב לך בכל זאת לקבל דווקא מרשם מודפס, לך למזכירות ושם ידפיסו לך".

אם חשוב לך בטח חשוב לי. כבר כמה פעמים נתקלתי ברוקחים בבית מרקחת שלא מוכנים לתת תרופה על פי מרשם בכתב יד. לפעמים הם לא מבינים את הכתב, ולעיתים המחשב לא מבין אותו. בדרך כלל במקרים כאלו צריך לגשת לרופא בקופה ולהמיר את המרשם הידני במרשם מודפס, ואני כבר שבע מהטלטולים האלו. אחכה עוד כמה דקות במזכירות, ואקבל מרשם תקין וקביל שלא ייצר בעיות.

ניגשתי למזכירות, ומה שחשבתי שיארך דקה או שתיים, התארך לכרבע שעה. סוף סוף הגיע תורי, המרשם הודפס, ועכשיו מה שנותר לי זה להיכנס שוב לרופא כדי שיחתום עליו.

ניגשתי שוב לחדר הרופא. אף אחד לא חיכה ליד חדרו. שמחתי שהנה אני נכנס מיד לקבל את החתימה על המרשם, אבל תוך רגע כבר הבנתי למה אין ממתינים. הרופא הלך לו לדרכו, ולמרשם המודפס שבידי אין חתימה.

מה יהיה בבית המרקחת? איך יקבלו אותי שם? לא היה לי מושג. ידעתי רק שאני את ההשתדלות שלי עשיתי מיד כאשר הגעתי למודיעין עילית נכנסתי לבית מרקחת בקריית ספר, ושם גיליתי תור ארוך כאורך הגלות: כעשרים אנשים המצפים לישועה.

הם הסתובבו בחנות ולא נראה היה שמשהו מתקדם בינתיים. "מה קורה כאן?" שאלתי את אחד הממתינים.

"יש בעיה במחשב. אי אפשר לקבל מרשמים".

ניגשתי לרוקח ושאלתי אותו, "ממש אי אפשר לקנות פה כלום? מה כן אפשר?" והוא ענה לי, "אפשר לקבל תרופה רק עם מרשם בכתב יד מהרופא".

רק. מרשם. בכתב. יד. רק מרשם כזה מתקבל פה היום. רק מרשם כזה יש לי, וכמה הצטערתי קודם לכן שרק זה מה שיש לי...

ניגשתי לרוקח, ביקשתי את התרופה, הגשתי את המרשם שהייתי כל כך בטוח שהוא לא יעזור לי, וקיבלתי מיד את מבוקשי.

כן. הקדוש ברוך הוא שמר וכיוון ודייק והשגיה שיהיה ברשותי המסמך הנכון, והיו בזה עידוד נפלא ואור מיוחד שנצץ אל תוך עינינו.

מלך של ממש

וואדז, ארמון המלוכה. שנת תשס"ג.

יועצי הנסיך התכנסו לשיבה דחופה. המטרה: לדון בהידרדרות של מעמד הנסיך, ובנטילת הסמכויות המתמשכת מבית המלוכה לטובת הפרלמנט הנבחר.

חששו של הנסיך, הנס אדם, היה כי הוא עומד להיותר כסמל שלטוני בלבד, זכר לימים עברו, בדיוק כפי שהתרחש עם משפחות המלוכה האחרות באירופה. במהלך הישיבה הטעונה, לפתע הוא התפרץ והפריח 'איום' זועם: "אמנם אני אוהב את המדינה הזו, אך אם אינני רצוי כאן - אקום ואלך!"

ככל שזה יישמע מוזר, הרי שפליטת הפה הזו, שנבעה מתוך רגש של תסכול, הפכה לכלי אסטרטגי מנצח. אחד מיועציו הממולחים זיהה את הפוטנציאל הגלום באמירה, והמליץ לנסיך למנוף אותה לקמפיין ציבורי נרחב.

רגע לפני שיאבד לגמרי את אחיזתו, פתח הנסיך בקמפיין ענק.

תחילה ניגש לטפל בחברי הפרלמנט. בנאום חוצב להבות התריע בפניהם על הגורל העגום הצפוי למדינה, אם ימשיכו לצמצם את סמכויותיו: "כנסיך למדינה זעירה אך עצמאית, אני חש כי יש לשמר את המסגרת המוסדית, המאפשרת לי לפעול לטובת ריבונותו ושגשוגו. צמצום סמכויות הנסיך עלול להחליש את היציבות הפנימית ולפגוע במערכת האיזונים בין הרשויות."

הנסיך לא הסתפק בזה. הוא יצא לדבר עם בני עמו, אזרחי המדינה. בראיונות רבים שהעניק לכלי התקשורת, פנה לליבם, וביקש לקבל את תמיכתם. הוא הוביל אסטרטגיה שבמהלכה קיים משאל עם אודות הגדלת סמכויותיו. הוא אף הוסיף ואיים, "אם העם אינו מעוניין בנסיך עם סמכות אמיתית להנהיג, משפחתי ואני לא נחזיק בתפקיד סמלי בלבד. אנו נשקול ברצינות מעבר לאוסטריה..."

בשנת תשס"ג נערך משאל עם היסטורי. בניגוד לכל הציפיות, העם הצביע ברוב גדול בעד הרחבת סמכויותיו של הנסיך. בכך זכתה ליכטנשטיין במלך אמיתי, שמאחוריו ניצבים אזרחי מדינתו. הנס אדם, הנסיך החדש-ישן, היה מרוצה מאוד מהתוצאה המצוינת. מעתה הוא מלך אמיתי בעל סמכות וכוח רב, ולא סתם קישוט בלב הבירה.

(מתוך כתבה לחודש תשרי)

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודיים לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

בעקבות הספר

מספר יהודי מהצפון:

הגענו לשלב מכריע בחיים, הבן הבכור שלנו עומד להתארס. כל כך הרבה רחמים וחסדים ליוו אותנו עד הרגע הזה: ההצעה, הבידורים, הפגישות... ברוך ד', הכול כבר מאחורינו, ואנחנו יוצאים אל הישורת האחרונה: הוורט!

הכלה גרה בעיר אחרת, ואנחנו יוצאים לנסיעה מבעוד מועד, מצוידים בתיק גדול שבתוכו בגדי שבת ועוד פריטים חשובים ויקרים, שנצרכים למעמד הגדול והחשוב הזה. אנחנו מתרגשים מאוד, אומרים תהילים של תודה ושל בקשה, ואולי כך אפשר להסביר איך זה קורה שאנחנו יורדים מהאוטובוס, ורגע אחרי שהוא נעלם מעינינו פולטת אם הכמעט חתן זעקת שבר - "שכחתי את התיק באוטובוס!"

התיק כזכור מכיל את הבגדים והמתנה ועוד כמה דברים. כולם חשובים מאוד, וצריך אותם לרגעים הקרובים. "ברוך ד'", אמרתי, "אנחנו בדרך לשלב כל כך שמח בחיים, בואו נודה לד' על כך, וכמו שהוא עזר לנו עד עכשיו, הוא יעזור לנו גם עכשיו, עם כל הפרטים הקטנים והגדולים."

אנחנו אומרים "מזמור לתודה", ואין לנו אפילו ניסיון לחשוב שמישהו יכול לעזור לנו במצב הזה. רק ד' לבדו יכול להושיע אותנו מהמבוכה המוזרה הזאת, של אובדן תיק כל כך יקר ונחוץ. שמים בד' מבטחנו, ופונים אל דירת האירוח שהוכנה עבורנו מבעוד מועד.

בשלב מסוים הטלפון מצלצל. אני עונה לשיחה, ומישהו במבטא זר שואל האם איבדנו תיק וספרים.

ספרים! לגמרי שכחנו מהספרים. כן, גם ספרים לקחנו איתנו, כי חשבתי שאלמד בדרך. מאז שקיבלתי על עצמי ללמוד בכל יום בשער הבטחון, אני לוקח את הספר איתי, כדי לנצל דקות המתאימות ללימוד. אכן, על הספר רשומים שמנו ומספר הטלפון, וזהו המקום היחיד בתיק שבו מופיע מספר הטלפון שלנו.

"מדברים ממחלקת אבידות של החברה. התיק כאן, אנחנו כאן, ואפשר לבוא לקחת אותו." מיד אחר כך דפק על הדלת גיס, תושב העיר. הוא הביא לנו כמה דברי מאכל משיבי נפש, ושאל במה יוכל לעזור. הוא קיבל מיד תפקיד לנסוע למחלקת האבידות ולהביא משם את התיק והספרים, ושמח מאוד לעזור. "בדיוק אני צריך לנסוע לשם", הוא אמר, ואיני יודע האם אכן הייתה לו תוכנית מוקדמת לנסוע לאזור, או שהוא המציא אותה באותו רגע.

התיק ותכולתו הגיעו תוך זמן קצר, וכל האירוע הזה היה בעיניי לפלא גדול. איך זה שכל כך מהר הגיעו הפריטים למחלקת האבידות? וכן, לא זכור לי שמקובל להתקשר למאבד מיד כשהשם שלו מופיע במחלקה. הייתה כאן סייעתא דשמיא עצומה, שלימדה אותנו ואת הזוג המקיים את ביתו, כי הקדוש ברוך הוא נמצא איתנו תמיד ודואג לנו עד הפרטים הקטנים ביותר.

איך הוא ידע את המספר

מספר אברהם מבני ברק:

באותו יום הייתי עסוק בשאלה שהטרידה אותי מאוד: מי עומד לטוס לנו יורק בימים הקרובים ממש? קרוב משפחה שלי, ידיד יקר שיצא לנכר כדי לעבור טיפול רפואי מורכב, נמצא שם. עד כה הייתי בשבילו בקשר עם עסקנים, השתתפתי איתו מבית, התפללתי עליו וגם ביקשתי לעזור לו. אמנם, לאחד כמוני אין הרבה אפשרויות לעזור: איני יכול לקשר אותו עם רופאים, ואיני עשיר כדי לממן את הטיפול. אבל, לב חם יש לי, וגם ספר נפלא שהתוכן שלו עשוי להועיל מאוד לקרוב משפחתי: את הספר הזה ביקשתי לשלוח אליו בהקדם האפשרי.

ברוך ד', הבידורים העלו פרי, ומצאתי בביתר יהודי שנוסע לנו יורק. גם הוא צריך לעבור טיפול, לרפואה שלמה בסייעתא דשמיא, וגם הוא נמצא בקשר עם אותם עסקנים שמסייעים לקרוב משפחתי. שוחחנו, והוא אמר שבשמחה הוא מוכן להעביר את הספר ליעדו.

עברו כמה ימים. בשעה ארבע לפנות בוקר מצלצל הטלפון שלי ומעיר אותי משינה עמוקה. מה קרה? ובכן, מהטלפון נשמע קולו של השליח שלקח את הספר בשביל קרוב

משפחתי. הוא נשמע נבוך ואובד עצות לגמרי. "הגעתי לכאן, לשדה התעופה בניו יורק", כך הוא מספר, "ואין לי שום מונית שתניק אותי לאכסניה. העסקן שעוזר לי וגם לקרוב שלך אמר שהוא ארגן לי מונית, אבל אני מתקשר אליו הרבה פעמים ולא מצליח להשיג אותו. אולי אתה תוכל להשיג אותו?"

באותו רגע התעופפו קורי השינה לגמרי. אכן, יש לי מספר טלפון של העסקן המדובר, אלא שהוא כבר אדם מבוגר, יאריך ד' ימיו ושנותיו, ונראה שיהיה קל יותר להשיג את אחד מעוזריו.

התקשרתי לאחד מהעוזרים וסיפרתי לו שהיהודי מחכה למונית ואין לו מושג איפה היא. "לטלפון הזה חכיתי!" אמר לי העוזר. "אני נמצא כאן, בתוך האוטו, בשדה התעופה. הגעתי כדי לאסוף את היהודי מביתה, אני לא מוצא אותו, ואין לי מספר שלו".

מסרתי לו את מספר הטלפון של אותו יהודי, ומכאן ואילך הם נפגשו והמשיכו בדרכם, ברוך ד'.

השחר כבר עלה. לא הצלחתי לחזור לישון, הייתי נרגש מאוד מהזכות לעזור באופן כל כך משמעותי ומיידי ליהודי במצוקה. הרי הסיכוי שהיו מוצאים זה את זה ללא התיווך שלי, שאף לאפס, בהתחשב בגודלו העצום של שדה התעופה ובעומס של האנשים שם.

ואיך היה לו, לאותו יהודי, מספר הטלפון שלי? - מהטובה שהוא עשה לי ולקרוב משפחתי, כשלקח על עצמו להעביר את הספר! רק בזכות החסד היה לו המספר שלי, המספר שעמד לו בעת צרה.

כמה נפלא לראות שהקב"ה לגלג את הדברים כך. מה שאדם עושה - לעצמו הוא עושה!

× כוחה של מנחה ×

מספר ר' אליעזר ויספיש ממודיעין עילית:

השיחה הבאה נכנסה אליי חצי שעה לפני הנסיעה השנתית של המשפחה שלנו לבית העלמין שבקריית ביאליק, שם טמונה סבתי

עליה השלום. היום, ט' באלול, זהו יום הפטירה שלה, וכולנו עולים לקברה בראשות אבי מורי שליט"א, שהוא גם רב קהילה ומורה הוראה במודיעין עילית.

"שמעתי שאתם נוסעים לקריית ביאליק", אמר בן שיחי. "עליי לגשת לניחום אבלים באזור, ואביך אמר שכנראה יהיה בטנדר מקום פנוי בשבילי".

"אכן כן", אישרתי, "יש מקום פנוי ואתה יכול להצטרף אלינו".

הוא הודה מכל הלב, וסיכם איתי על שעת הנסיעה ומקום האיסוף. במהלך הנסיעה קשרתי איתו שיחה. "מעניין, איך בעצם הגעת אלינו?"

האברך סיפר כי בשעות הבוקר הוא לומד בכולל שבו לומד אבי. מיד בסיום הסדר הוא התפלל מנחה עם כולם, ולאחר מכן פנה להתייעץ עם אבי, ושאלתו בפיו: הוא צריך להגיע לאזור חיפה, לקריות, כדי לנחם אבלים, ותוהה כיצד ייסע: האם ייקח שלושה אוטובוסים - ממודיעין עילית לבני ברק, מבני ברק לחיפה ומחיפה לקריות - או יעדיף את הרכבת ממודיעין שמגיעה ישירות ליעד, אבל יש בה פריצות רבה. הוא חושש לשמירת העיניים, אבל גם הזמן והכוח שלוקחת נסיעה בשלושה אוטובוסים, שווים הרבה.

אבי שמע את שתי האפשרויות, ובו ברגע שלף אפשרות שלישית: "בדיק היום אנחנו נוסעים לקריית ביאליק, ואתה יכול להצטרף אלינו".

התרגשתי ממש. "זאת השגחה מופלאה", אמרתי לאברך. "מכל הלומדים בכולל, בחרת להתייעץ דווקא עם אבי, שבדיק היום נוסע גם הוא לקריית ביאליק! איך זכית לסייעתא דשמיא כל כך גדולה?!" "פשוט", ענה לי האברך במתיקות, "בתפילת מנחה התפללתי לד' שינחה אותי בדרך הנכונה, ושאגיע לניחום אבלים בדרך הכי מהירה והכי נקייה. והנה, שמע ד' לתפילתי".

כמה פשוט. כמה מתוק. כמה אמיתי. הוא התפלל וד' שמע אותו, וכל ה'בדיק'ים הסתדרו באופן הטוב ביותר.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבושחים בהשם

לכבוד מערכת עלון 'השגחה פרטית' הנכבדה, שלום וברכה מחובה

ברצוני לשתף את הקוראים היקרים בנקודת חיזוק אישית שזכיתי לה. אמנם הדברים פשוטים וברורים, אך לעיתים דווקא דבר חיזוק העולה מתוך התמודדות אישית - מאיר באור יקרות, ומפיח רוח חיים חדשה בתוך המערכה העצומה.

בשנים האחרונות התמודדתי עם ניסיון גדול ועצום. באותם ימים הייתי שבור ורצוף. עיקר הקושי נבע מההרגשה כי נטשו אותי והנני עומד לבד במערכה, בלי שאף אחד מקרובי וידידי מנסה לסייע לי, או לפחות להביע הזדהות או מילת עידוד.

באותם ימים קשים, הבזיק בראשי הרעיון כי אינני לבד - הקב"ה נמצא עימי יחד. מחשבה קטנה זו היוותה עבורי אור גדול, ועודדה וחיזקה אותי לכל אורך הדרך.

ברכה ובהערכה,

יעקב ישראל ש', בני ברק

דפן יוצאת דפן

מספר אברמי ממודיעין עלית:

כמה ימים לפני סכות הלכתי עם אבא שלי לכמה חנויות, כדי לערוך קניות חשובות לקראת החג המזכיר. בדרך עברנו ליד דוכן אתרוגים, ואבא שלי, שעדיין לא מצא אתרוג מהדר כמו שהוא חפשי, נעצר שם לכמה דקות. אני הסתובבתי באזור הסמוך לדוכן, סופג אל תוכי את האוירה היהודית המתוקה השוררת ברחובות בימים אלו. מכל כוון הרגשה תכונה של ערב חג: שירי חג בקעו מכל פנה, דוכנים שונים עמדו ברחוב, והאנשים שהלכו סביבי סחבו קורות, דפנות, סכה, ארבעה מינים, סלמות או קשטים. פתאום תפסה את מבטי ערמת דפנות יפות. לצדה נצבו שני אנשים וביניהם כלי עבודה. ראיתי שאנשים נגשים, מתעניינים ומוודים, והאנשים מנסים להם דפנות לפי בקשתם. התלהבתי. זה בדיוק מה שאנחנו צריכים בשביל הסכה שלנו! יש לנו בסכה פנה שרק דפן חתוכה לשליש יכולה להתאים לה. תמיד השתמשנו בדפן ישנה, שאבא שלי הזמין מנגר לפני שנים, אך בשנה החולפת היא נהרסה לחלוטין מרטיבות ומעבש.

כבר כמה ימים אנו מחפשים דפן מתאימה - אך בכל מקום שהיינו, מכרו רק דפנות גדולות. ברגע שאבא שלי עזב את דוכן האתרוגים, הראיתי לו את מכירת הדפנות שגיליתי בהשגחה פרטית. כששאלנו כמה עולה החתוך, אמרו האנשים שבשביל החתוך עלינו להוסיף שבועים שקלים. הם שאלו לאיזה גדל אנו זקוקים, ולמשמע התשובה עלה חיור על פניהם: "יש לנו כאן בהשגחה פרטית דפן שמשום מה נסרו וחתכו, והיא בדיוק בגדל שאתם מחפשים!"

הם הגישו לנו אותה. "קחו אותה במחיר של חצי דפן, ואתם לא צריכים לשלם על החתוך", אמרו המוכרים בשמחה. "כבר הרבה זמן היא תקועה כאן ומחכה שסוף סוף יגיע מישהו שצריך בדיוק את הגדל הזה... אז אתם ממש עוזרים לנו, יישר כח!" ואנו שלמנו ומיהרנו לסים את הקניות, ולחזור הביתה לסים את בנית הסכה שהקדוש ברוך הוא השלים בשבילנו.

הפרטים שמוזרים לה:

מספר יוסף שפירא מירושלים:

יום אחד, אחותי עברה ליד החלון והציצה אל הרחוב שלמטה. משהו מעניין תפס את מבטה, מפזר על המדרכה שליד הפח הגדול: היו אלו פרטים של תמונות, בדיוק מהסוג שהיא אוספת עכשו. היתה שם כמות נחמדה ממש, והיא מהרה לרדת ולאסוף בשמחה את התמונות, שהיו הפקר. כשעלתה הביתה והפרטים בידה, מקמטים רק מעט ונקיים יחסית, היא הביטה שוב מהחלון ולא האמינה: בדיוק באותו רגע, מישהו התחיל לנקות את הרקב שלו שחנה בסמוך. הוא התזז מים מצנור, ובבת אחת נרטב כל האזור... אלו הפרטים היו נשאים על הרצפה עוד דקה אחת, הם היו נרטבים ונהרסים!

הדפים שנחלצו ברגע האחרון

מספר יוסף מושינסקי:

יום ששני אחד, כשחזרתי הביתה מתלמוד התורה ואמא שלי בקשה לראות את דפי הקשר השבועיים שמקבלים ביום ששני גליתי ששכחתי אותם בכיתה. זה היה לנו אכפת, כי בדפים האלו נמצאים כל הסכומים החשובים של מה שלמדנו - דברים שרצינו ללמוד ולחזור עליהם במהלך השבת. גם אמא שלי רצתה לראות ולהתרשם כמו בכל שבוע. לא ידענו מה לעשות - הרי תלמוד התורה כבר נסגר, וישאר סגור עד אחרי שבת, ומאין אשיג את הדפים היקרים? באותו רגע צלצל הטלפון. מעבר לקו נשמע קולו של דוד שלי, אחיו של אבא שלי. "אולי 'במקרה' יוסף שלכם שכח דפים בתלמוד תורה?" הוא שאל. התפללנו מאד: מנין הוא יודע?

ואז ספר הדוד ספור של השגחה פרטית מפלאה:

"לפני כמה דקות דפק כאן בדלת השכן שלנו, והגיש לי חוברת. 'מצאתי את זה בתלמוד תורה', הוא אמר, הניח אותה בידי והלה. פתחתי את החוברת, ומיד ראיתי שרשום עליה השם של יוסף, והבנתי שקרחתה כאן טעות: השכן ראה 'יוסף מושינסקי', ובטעות חשב שמדובר בבו שלי, יוסף' מהמכונה. לכן הוא לקח את זה והביא לנו."

כמוכן, כלנו שמחנו מאד למשמע הדרך המעניינת שבה יצאה החוברת מתלמוד התורה לפני שנסגר, והגיעה במהירות שפזז אל קרובי משפחתינו.

תוך מספר דקות, ברוך ד' כבר מצאנו את הדרך להעביר את החוברת מהם אלינו, וכך יכלנו להנות ממנה לאורך כל השבת!

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך
הנועד הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הנכם לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

הפצת ה-0

פרק 1 חלק 4

מספר 5 כ. מנחם פרוק

מספר אחד המפיצים מבני ברק:

אנחנו נוהגים להניח מדי שבוע עלוני 'השגחה פרטית' בחנות שעונים הממוקמת באזור מרכזי בבני ברק. בדרך כלל הכמות שמגיעה אינה מספיקה, והעלונים אוזלים תוך זמן קצר. והנה, באחד מימי שישי בתקופת בין הזמנים, קרה דבר יוצא דופן: כנראה בשל אופי הימים, פחות אנשים הגיעו לקחת את העלון, ונותרה בידנו כמות מסוימת של עלונים שלא נלקחו.

בדיוק באותו רגע שבו עמדנו בחנות ותהינו מה נעשה בעלונים שנשארו, נכנסה לשם אישה מרמת גן. היא ביקשה לדעת האם תוכל לקחת את מה שנשאר, שכן היא מעבירה שיעור ברמת גן וברצונה לחלק את העלונים למשתתפות. כמובן שמחנו להיענות, והיא יצאה מהחנות עם כל הכמות שנותרה.

ולא זו בלבד, אלא היא אף התעניינה אצלנו כיצד היא יכולה לפתוח בעצמה נקודת הפצה קבועה ברמת גן, כדי שהעלון יגיע על בסיס שבועי גם לאזור מגוריה.

עמדנו שם והבנו: דווקא השבוע שבו "נכשלה" ההפצה הרגילה, התברר כשבוע שבו נזרעה נקודת הפצה חדשה לגמרי. מה שנראה כעודף מיותר, היה בעצם הכנה מדויקת של ההשגחה העליונה לפתיחת פינה נוספת של אמונה בעיר אחרת.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

✕ המקום: העיר בית שאן

✕ נקודת החלוקה: שמונה בתי כנסת בעיר

הרב כהן, המפיץ בעיר בית שאן, פורש מדי שבוע רשת הפצה רחבה הפרושה על פני שמונה בתי כנסת: שלושה מהם ממוקמים בשכונת אלי כהן, שלושה בשכונה הסמוכה, ושניים נוספים. ובכל אחד מהם חוזרת על עצמה אותה תמונה משמחת - הערימות נעלמות, ולא נשאר עלון אחד בודד על הדוכן.

אך את העדות החזקה ביותר לכוחו של העלון, קיבל הרב כהן דווקא ביום שבו נעדר. בשבת אחת הייתה תקלה והעלון לא הגיע - ואז החלו מתפללים מכל בית הכנסת לגשת אליו בשאלה: "איפה העלון? מה קרה שהוא לא הגיע?" רק ברגע ההוא, מתוך החסר, הבין הרב כהן באמת כמה עמוק נטמע העלון בשגרת חייהם.

זו לא הייתה עוד שאלה מנומסת, אלא געגוע כן - עדות לכך שהעלון הפך לצורך רוחני של ממש. מתוך יום אחד שבו חסר משהו, נחשף עד כמה הוא בעצם נוכח: מקור קבוע של חיזוק ואמונה שממלא את העיר באור.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

חדשו
400 עמודי תוכן
בעריכה מחודשת ובניקוד מלא

הסיפורים שחיזקו רבבות

בענייני הזהירות בכבוד הזולת עכשיו ברשת חנויות 'אור החיים'

סיפורים מרתקים ומעוררי השראה על יהודים טובים שעזרו לזולת ונשמרו בכבודו, על אנשים שסלחו וראו ישועה, על החסדים שמתגלגלים בינינו, ועל כולם חופף חסד ה', השגחה פרטית מיוחדת בענייני בין אדם לחברו. הסיפורים כתובים ביד אמן, לקוחים מתוך העלונים של 'השגחה פרטית', בסגנון שכבש את העולם החרדי. בשפה נעימה, קולחת, עם הומור ומסר נוקב.

אותיות
מאירות עיניים,
בעיצוב נעים
ומרחיב נפש

ספר שמעלה על נס מידות טובות, סבלנות, חסד, אחדות וסליחה, וממחיש איך נראה עולם של אמונה בהדגש מיוחד על כבוד הזולת.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ אברהם מנחם בן פערל ואליעזר בן זלטא לזיווג הגון במהרה
✕ לע"נ הרב משה אהרן בן הרב בנימין זצ"ל ת.נ.צ.ב.ה

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
18:05	18:20	18:14	18:25	18:21	18:41
19:16	19:18	19:17	19:17	19:16	19:38
19:56	19:53	19:53	19:56	19:52	20:09

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו. כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.